

L'apreciava molt jo, al pare Ferran. Era, veritablement, un formador; els altres sols sabien cridar. Cridar i fer pagar la seva amargor als del seu voltant. Sort dels meus companys... i del pare Ferran. A la seva classe tots hi anàvem contents. Baixàvem per les velles escales entre empentes i cridòria fins al pati. Pel forat de l'escala, el cap del pare Agustí s'abocava com un guinyol a la barana brandant els braços negres: "¡no corráis, no corráis!" Un cop al vestidor, ens despeníem d'aquell uniforme fúnebre i ens guarníem amb el calçot, ens deixàvem la samarreta interior i ens calçàvem les espadenyes. El pare Ferran ja ens esperava amb el xiulet: "Au vinga nois, que és per avui! Cinc voltes al pati d'escalfament". Cultura física en deien. I amb el pare Ferran realment en va ser, de cultura. Perquè ell, a part de fer-nos la gimnàstica, va ser el pare que no vaig tenir durant l'internat, el conseller...el confessor. Ell em va inculcar l'esperit de superació, la cultura de l'esforç (però sense cops ni calvots al clatell com el pare Gabriel). Quan hi havia alguna cosa que m'amoïnava, sabia que podia comptar amb ell. I no calia anar-hi de dret. Ell ja notava quan alguna em passava. Se m'acostava i em deia "què tens Miquel?"

Jo m'esforçava molt a les seves classes. I aquell esforç va ser recompensat quan em van seleccionar per representar el col·legi a les jornades esportives de Tarragona. Vaig quedar tercer al cross escolar i segon a salt d'altura. A la tornada, tots els companys del col·legi em van ovacionar. El pare Ferran estava orgullós de mi, i jo cofoi d'haver-lo correspost. Aquells anys juvenívols van ser per a mi una lliçó de vida. Com més progressava a nivell esportiu, més en patia però les conseqüències. El pare Agustí em va agafar mania. Jo era un jove ple de salut i vigor, ben plantat, ben format, però per els estudis no servia. I mira que m'hi escarrassava! M'hi vaig esforçar, de veritat que m'hi vaig esforçar, però el dia que el pare Agustí em va ridiculitzar davant tota la classe alguna cosa dins el meu cap va canviar.

Aquells anys -afortunadament- van passar. En sortir de l'escola vaig entrar de dependent en uns grans magatzems. Vaig continuar fent esport dins les meves possibilitats. Els pocs dies que tenia lliure m'agafava el macuto, em cordava les botes i enfilava el cim de la primera muntanya. Primer una de senzilla, després una de més alta i quan en el cercles alpinistes ja m'havia fet un nom, va venir l'Himàlaia. Més tard, l'Aconcagua, el Materhorn, l'Everest, el Mont Blanc, etc.

Quan vaig fer cinc vuit mils, em van fer una gran roda de premsa coincidint amb la presentació del meu llibre. En el transcurs de l'acte, un periodista -que no se l'havia llegit- em va preguntar: quin és el motiu que m'empeny a pujar els cims de les muntanyes? La primera muntanya, vaig contestar-li, fou probablement per estirar les cames. Tota la setmana dret, palplantat darrera el taulell, aquelles cames havien de bellugar-se. El segon, tercer, quart..., probablement, per no festejar. Després del Pedraforca, tots van ser per estar prop del meu pare.